

Arendsoog en de Duncan-dollars

Alle 63 titels van Arendsoog

1. Arendsoog
2. Witte Veder
3. Het raadsel van de Mosquitovallei
4. Arendsoog in de knel
5. De Bende van de Blauwe Bergen
6. Arendsoog knapt het op
7. Arendsoog en de verdwenen rivier
8. Het spookt op de spoorbaan
9. Arendsoog grijpt in
10. Pas op, Arendsoog!
11. De smokkelaars van de Rio Malo
12. De geest van de Eenzame Wolf
13. Texas-Arendsoog
14. Het testament van Tobi Thomson
15. Arendsoog in geheime dienst
16. Het veeland in gevaar!
17. Het geheim van Bad Man's hut
18. De Gemaskerde Ruiter
19. De jacht op de grijze hengst
20. Arendsoog en de goudkoorts
21. Het geheim van de zonderling
22. De strijd om Sam Peony-bridge
23. De stad van de verdwenen cowboys
24. Een hinderlaag voor Arendsoog
25. Arendsoog en het blaffende zand
26. De spookranch
27. Tweemaal Arendsoog
28. Arendsoog en de Mississippi-Duivels
29. Good luck, Arendsoog
30. Een amulet voor Arendsoog
31. Arendsoog en de vloek van Arbaz
32. Het raadsel van de C-ranch
33. Terreur over Texas
34. Schoten om middernacht
35. Dollardans in Cannon Field
36. Geen alibi voor Arendsoog
37. Arendsoog zet een val
38. Arendsoog en de Duncan-dollars
39. ... alias Arendsoog
40. De sheriff van Wurdig
41. Mexicaans avontuur
42. Arendsoog... om oog
43. Kogels als losgeld
44. Vraagtekens voor Arendsoog
45. Arendsoog in duplo
46. De wraak van Grissom
47. Een erfenis voor Arendsoog
48. Arendsoog en het geheim van het Gouden Graf
49. Arendsoog en de 'Avondmannen'
50. De verdwijning van Arendsoog
51. Arendsoog en de man zonder verleden
52. Arendsoog en het Murdock-mysterie
53. Op leven en... lood
54. Arendsoog... vogelvrij!
55. Arendsoog en het FRAME-komplot
56. Arendsoog en de Kansas-kidnap
57. Arizona-Arendsoog
58. Het monsterverbond
59. De schat van Medusa
60. De grote grondroof
61. Jacht op een 'schaduw'
62. Lightfeet ontvoerd!
63. Arendsoog... premiejager?

*Arendsoog
en de
Duncan-dollars*

P. Nowee

Oorspronkelijk uitgegeven door: Malmberg, 1969

© P. Nowee, 1969

© Illustraties: Hans G. Kresse

© Nederlandse uitgave: Overamstel uitgevers bv, Amsterdam 2015

© Omslagbeeld: Hans G. Kresse

Omslagontwerp: baqup

ISBN 978 90 499 1038 9 (paperback)

ISBN 978 90 499 1152 2 (hardback)

ISBN 978 90 499 1098 3 (e-book)

NUR 280

www.overamsteluitgevers.nl

Alle rechten voorbehouden.

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm of op welke wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

HOOFDSTUK I

Twee letters...

Woedend verfrommelde sheriff Grisley van Dorwan het aanplakbiljet en smet het op de grond. Het kwam vlak voor de voeten terecht van Bob Stanhope, de lezers beter bekend onder zijn bijnaam: Arendsoog. 'Ik heb wel duizend keer in Phoenix geprotesteerd,' gromde Grisley, 'maar ik had net zo goed tegen een muur kunnen praten. Arendsoog bukte zich en raapte het papier op. Hij legde het op het bureau van Grisley en streek het met de palm van zijn rechterhand glad. 'BELONING' stond er in dikke, vette letters bovenaan. Daaronder de afbeelding van een onguur gezicht. Een ongeschoren gezicht vol littekens, het rechteroog gezwollen en de neus geknakt waardoor het leek alsof de punt opzij wees. Er stond nog veel meer op het papier, maar een paar woorden vielen op. De naam, die bij het gezicht hoorde: JOE CARLSON. En verder, zo mogelijk nog dikker gedrukt: DUIZEND DOLLAR. De woede van sheriff Grisley werd echter opgewekt door twee woorden, die onderaan stonden: DOOD OF LEVEND. Met gestrekte wijsvinger wees Grisley beschuldigend naar het eerste woord. 'Ik heb ze al zo vaak verteld, dat dit geweld in de hand werkt,' brieste hij. 'Wat heeft het voor zin om burgers op te roepen iemand neer te schieten en ze daar dan nog een beloning voor te geven ook!? Waar zijn wij, sheriffs, dan nog voor nodig!'

Arendsoog had de oude Grisley laten uitrazen. In grote trekken was hij het met de sheriff van Dorwan eens. Het zou inderdaad beter zijn als in het vervolg op de aanplakbiljetten het woord 'DOOD' achterwege bleef en als er in plaats daarvan iets kwam te staan als: 'duizend dollar beloning voor aanwijzingen die leiden tot de arrestatie van...

'Vertel me eens precies wat er gebeurd is, Grisley?' vroeg hij dan.

De sheriff liet zich met een plof in de stoel achter het bureau vallen. Zijn gezicht stond nog steeds op zeven dagen onweer. 'Je hebt toch wel van die Joe Carlson gehoord, Bob?'

Arendsoog knikte. 'Joe Carlson en Sam Morley, is het niet?'

'Juist! Een onafscheidelijk tweetal. In Texas wegens roof, mishandeling en moord al zes keer bij verstek ter dood veroordeeld. Toen de grond daar te heet onder hun voeten werd, verlegden ze hun arbeidsterrein naar Arizona... Als ik me niet vergis zijn ze hier in de laatste vijftien maanden ook al driemaal ter dood veroordeeld. Tot de dag van vandaag bleven ze echter ongrijpbaar...'

'Tot de dag van vandaag...?' herhaalde Arendsoog. 'Wil je zeggen...?'

Grisley schudde het hoofd. 'Sam loopt nog steeds op vrije voeten. Maar laat ik bij het begin beginnen... Vanmorgen in alle vroegte werd ik uit mijn bed gehaald door de voorman van de 'Twee zonen', Pete Lonsdale. Hij had de nacht doorgebracht bij de kudde van zijn baas en toen hij nog voor zonsopgang op inspectietocht ging zag hij plotseling het vage licht van een kampvuur. Hij slaagde erin om ongezien naderbij te sluipen. Er zaten twee mannen bij het vuur, die Lonsdale onmiddellijk herkende van de aanplakbiljetten op de muur van mijn kantoor. Pete hoorde, dat de schurken spraken over een overval op de Bank van Dorwan. Om kort te gaan... Pete sloop haastig terug naar zijn paard en reed hierheen. Hij vertelde me wat hij had gezien en gehoord en ik besloot een posse (gewapende burgerwacht) bijeen te roepen. Voor er een half uur verstreken was, had ik twaalf potige kerels uit hun bed gehaald. De beste tactiek leek mij om het bankgebouw te omsingelen en de komst van de schurken af te wachten.'

Arendsoog knikte instemmend. Als hij in Grisleys plaats was geweest zou hij dezelfde tactiek hebben gevolgd. 'Er verstreek een half uur, een uur... vervolgde de sheriff. 'Ik deed een paar maal de ronde langs de mannen van de posse om ze te instrueren en om te zien of alles o.k. was. Toen ik voor de derde keer mijn mannen inspecteerde ontdekte ik, dat er iets niet in orde was. Hank Tormin had zijn plaats verlaten! Ik wilde de mannen in zijn omgeving vragen of zij wisten waar hij gebleven was, toen er schoten klonken... Het was één salvo. Toen werd het weer stil. Ik begreep onmiddellijk, dat er iets misgegaan was. Het geluid van de schoten had dichtbij geklonken. Ik dacht dat het uit Saddle Street kwam en holde die kant uit. Een paar mannen van de posse kwamen achter mij aan. Ik bleek me niet vergist te hebben... Ongeveer ter hoogte van de stalhouderij lag een man op straat. Hank Tormin stond erbij... grijnzend...'

'En die man was Joe Carlson?' veronderstelde Arendsoog. Grisley knikte. 'Terwijl wij bij het bankgebouw de komst van de schurken

afwachtten, was Hank Tormin er in zijn eentje tussenuit geknepen. Aan de rand van de stad had hij Joe en Sam opgewacht. Hij liet ze Saddle Street inrijden, sprintte zelf door de hoofdstraat naar de andere kant van de straat en vuurde zijn revolvers leeg op de schurken... Joe Carlson moet op slag dood zijn geweest... 'En Morley?'

'Hij moet gewond zijn, want we vonden een bloedspoor. De hele morgen zijn mijn mannen al aan het zoeken, echter zonder resultaat.'

Arendsoog schudde het hoofd. Hij begreep de woede van de sheriff nu maar al te goed. 'Waarom deed Hank Tormin het? De beloning?'

'Uiteraard! Als we erin geslaagd waren de schurken bij de Bank te overmeesteren hadden de mannen van de posse de beloning moeten delen. Hank Tormin vond een twaalfde deel te klein... Hij had liever de hele beloning. Het ellendigste is nog, dat hij er nu inderdaad recht op heeft... Daar kom ik niet onderuit. Maar als je het mij vraagt is hij een doodordinaire moordenaar en geen cent beter dan zijn slachtoffer.' Hij zuchtte diep. 'Met deze aanplakbiljetten vragen ze om dergelijke laffe moorden. O.K., Carlson was bepaald geen lieverdje, maar zelfs de grootste schurk knal je niet neer alsof hij een hond is... Probeer ze dat in Phoenix maar eens aan het verstand te brengen.' Hij zweeg even en liet er toen gelaten op volgen: 'Enfin, ik zal mijn tijd wel uitdienen...'

Arendsoog wilde iets zeggen om Grisley een beetje op te beuren. Op dat moment hield echter juist een groepje ruiters hun paarden voor het sheriffskantoor in. Grisley kwam overeind en liep naar de deur. Arendsoog ging achter hem staan. Het waren een paar mannen van de posse, die onder leiding van Grisleys deputy (hulpsheriff) op onderzoek geweest waren. Van Sam Morley was geen spoor te bekennen, rapporteerde de deputy. Toen hij uitgesproken was, bleef het even stil. Grisley dacht na. 'Ik zou ze maar naar huis laten gaan,' zei Arendsoog zacht. 'Morley staat erom bekend, dat hij een meester is in het uitwissen van zijn sporen. Hij schijnt dat van de Indianen geleerd te hebben.'

Grisley knikte in gedachten. Hij wist dat Arendsoog gelijk had. 'O.K., mannen, jullie worden bedankt. Het heeft geen zin om verder te zoeken.'

Toen de mannen vertrokken waren en Grisley de deur gesloten had, liep Arendsoog naar het bureau. Op de hoek lagen een kop-pel met twee revolvers en een dichtgeknoopte halsdoek. 'Zijn dit Carlsons bezittingen?'

'Ja.'

‘Heb je al gekeken of er niets bij is, dat je op het spoor van Morley zou kunnen zetten. Een adres misschien, een naam of wat dan ook...?’

‘Daar heb ik nog geen tijd voor gehad. Een groot deel van de morgen heb ik bij de coroner (lijkschouwer) doorgebracht.’ Onder het praten knoopte hij de halsdoek los. Het bundeltje viel open en er rolden wat voorwerpen over het bureau. Een aantal bankbiljetten, een klein mes, een tabakszak waarin wat kleingeld zat, een pakje tabak dat bijna leeg was, twee sleutels, een kogelpunt en... precies zo’n zelfde ster als sheriff Grisley op zijn borst had. Arendsoog pakte het voorwerp tussen duim en wijsvinger en hield het in de hoogte. ‘Hoe vaak zullen de schurken misbruik hebben gemaakt van deze ster om het vertrouwen van hun slachtoffers te winnen?’ Hij legde de ster weer neer en onderwierp de andere voorwerpen aan een onderzoek. Als laatste knoopte hij de tabakszak open. Hij liet de geldstukken in zijn hand vallen. Een paar dollarcents, drie quarters (kwart dollar)... ‘Hé...!’ mompelde hij plotseling. ‘Dit is interessant...’ Hij legde het geld op het bureau op twee dollars na, die hij op de palm van zijn rechterhand liet liggen. ‘Kijk eens Grisley.’

De sheriff keek aandachtig naar de twee muntstukken. Er was niets bijzonders aan te ontdekken. De dollars verschilden in niets van de dollars, die hij in zijn zak had. Dezelfde afbeelding, dezelfde tekst...

Arendsoog legde de geopende linkerhand op de rechterhand en keerde de twee handen om. Toen haalde hij de rechterhand weg... De dollars lagen nu omgekeerd op de andere hand. Alsof hij zojuist een moeilijke goocheltruc had uitgehaald keek hij triomfantelijk naar Grisley. ‘En wat zeg je er nu van...?’

De sheriff keek weer naar de munten. ‘Verdraaid...’ mompelde hij dan. ‘Wat zou dat te betekenen hebben...!?’ Aan de achterkant waren de dollars volkomen glad geslepen. Alleen aan de onderrand waren nog heel vaag de woorden ‘one dollar’ leesbaar. Het vreemdste was echter dat in het midden van de geldstukken een letter was gekrast... In het ene een duidelijke ‘W’, in het andere een ‘L...’ ‘Je mag drie keer raden, Grisley,’ grinnikte Arendsoog. ‘Ik ben bang, dat ik aan drie keer niet genoeg heb,’ antwoordde Grisley. ‘Een W en een L... Die letters zeggen mij niets...’

‘Mij evenmin,’ bekende Arendsoog. ‘Voor Joe Carlson betekenden ze echter wel iets. Deze twee als geld waardeloze munten hadden voor hem genoeg waarde om ze te bewaren...’

‘Ach, misschien zoeken we wel moeilijkheden waar ze niet zijn,’ zei

Grisley plotseling. 'Het is best mogelijk, dat die dollars iets met een spel te maken hebben of zoiets...' Arendsoog schudde nadenkend het hoofd. 'Wees eens eerlijk, Grisley. Vond jij Joe Carlson een man voor spelletjes?' Grisley gaf geen antwoord.

Arendsoog deed zijn hand dicht en kneep alsof hij wilde controleren of de dollars echt waren. 'Zou je mij een plezier willen doen, Grisley?' vroeg hij dan plotseling. 'Een plezier? Maar natuurlijk! Wat moet ik voor je doen?'

'Zou je voor mij in Phoenix de lijst willen opvragen van alle misdaden waarvoor Carlson en Morley gezocht werden?' Grisley fronste de wenkbrauwen. 'Wat ben je van plan, Bob?' vroeg hij ernstig. 'Zet die gekke dollars toch uit je gedachten...!'

Arendsoog haalde de schouders op. 'Ik weet niet hoe het komt, Grisley, maar ik heb een voorgevoel, dat er meer achter die twee letters zit dan wij kunnen denken...' Hij gooide de geldstukken een paar decimeter omhoog en ving ze weer op. Ze rinkelden in zijn hand. 'Belofte maakt schuld, Grisley,' zei hij dan. 'Je vraagt die lijst voor me aan, hè?'

'O.K.,' bromde de oude sheriff. Hij kende Arendsoog lang genoeg om te weten dat hij hem dat 'voorgevoel' toch niet uit het hoofd kon praten. Daar kwam nog bij dat hij wist, dat de voorgevoelens die Arendsoog in het verleden had gehad heel vaak uitgekomen waren! 'Maar het is de laatste keer dat ik beloof iets voor je te doen voordat ik precies weet wat...!'

Twee weken later...

De dood van Joe Carlson was een paar dagen voorpaginanieuws geweest van tientallen kranten in de zuidelijke staten. Maar het leven ging weer verder. Er gebeurden andere dingen, die de aandacht vroegen en voor er een week verstreken was, sprak niemand meer over Joe Carlson. En toen kwam de lijst uit Phoenix... Ann, Arendsoogs zuster, die naar Dorwan was geweest om wat inkopen te doen, bracht hem mee. Toen mrs. Stanhope en haar dochter na het avondeten aan de afwas begonnen, installeerden Arendsoog en zijn Indiaanse vriend Witte Veder zich op de veranda. Met gedempte stem begon Arendsoog dan de lijst voor te lezen. Witte Veder luisterde zwijgend en met gesloten ogen naar de opsomming van plaatsen, data en misdaden.

'Allemachtig!' zuchtte Arendsoog, toen hij het laatste punt op de lijst bereikt had. 'Dat tweetal had inderdaad heel wat op zijn kerfstok...'

Witte Veder gaf geen antwoord, maar knikte vaag. 'Eén, twee...

vier... zes... zeven Banken hebben ze beroofd,' telde Arendsoog. 'In twee gevallen werd de kassier in koelen bloede neergeschoten... En dit hier... De overval op een vermeend goudtransport... Drie doden en een buit van een paar dollar... De prijs voor drie mensenlevens...' Hij zweeg en schudde ongelovig het hoofd. Witte Veder was opgestaan en las nu over Arendsoogs schouder mee. 'Schurken ook overvallen eenvoudige mensen,' merkte hij na een poosje op.

'Je bedoelt de nummers twaalf en dertien van de lijst?' zei Arendsoog. 'Op zes augustus wordt een overval gepleegd op een rancher in de buurt van Hounslow. De rancher, een zekere Arch Duncan, wordt neergeschoten. Hoe groot de buit van de schurken is, is niet bekend, maar het kan niet veel zijn geweest omdat Duncan als erg voorzichtig bekend stond en nooit veel geld in huis had,' las hij hardop. 'Vier dagen later, de tiende augustus, vindt een vrijwel identieke overval plaats op de eigenaar van een hotel in Hounslow,' ging hij verder. 'De hotelier, ene Frown, wordt neergeschoten. Zijn vrouw, Mary Frown-Duncan, wordt levensgevaarlijk gewond. Ook nu is de grootte van de buit niet bekend. Van beide overvallen worden Joe Carlson en Sam Morley verdacht

'Jij zien zij tweemaal overvallen Duncan?' vroeg Witte Veder, toen Arendsoog zweeg.

De cowboy knikte. 'Het zegt niets. Arch Duncan en de vrouw van de hotelier kunnen familie van elkaar zijn. De een woont in, de ander in de omgeving van Hounslow. Je weet dat bepaalde namen in sommige dorpen of streken erg vaak voorkomen. Hoeveel Hewitts wonen er bijvoorbeeld niet in Mining-Valley!?' Hij vouwde de lijst op en kwam overeind. Uit zijn broekzak diepte hij dan de twee geheimzinnige munten op. Hij legde ze voor zich op de rand van de veranda en keek er minutenlang peinzend naar. 'Zou Grisley gelijk hebben?' mompelde hij. 'Zoek ik moeilijkheden waar ze niet zijn? Zit er geen enkele betekenis achter de letters op deze munten?' Hij keek Witte Veder vragend aan. Maar ook de Indiaan wist geen antwoord op de vragen. Resoluut pakte Arendsoog de munten en stopte ze weer in zijn zak. 'We zetten er een punt achter, boy. Zodra ik Grisley zie, krijgt hij ze terug.'

Op dat moment kwamen zijn moeder en zuster met vier dampende koppen koffie de veranda op. Die avond werd er met geen woord meer gerept over Joe Carlson, Sam Morley en de twee dollars.

HOOFDSTUK 2

Een stap verder

Er gingen tien dagen voorbij. De afgeslepen dollars raakten in de vergetelheid en niemand sprak er meer over. Arendsoog had ze in een vaas op de schoorsteen weggeborgen. Over een week of twee moest hij weer naar Dorwan en dan zou hij ze meenemen. Zo lagen de zaken, toen Arendsoog op een avond de ‘Koerier van Dorwan en Omgeving’ van de vorige dag zat te lezen.

Het was maar een berichtje van een paar regels, maar het werkte op hem als een rode vlag op een stier. Hij sprong overeind om de krant dichterbij de lamp te brengen. Zijn stoel viel met een klap om. Mrs. Stanhope het van schrik een groot aantal steken van haar breiwerk vallen en Ann verschoot van kleur. ‘Als je nog eens wat weet,’ bromde ze boos. ‘Je zou een mens wat bezorgen...!’ Arendsoog hoorde het niet eens. Voor de tweede maal vlogen zijn ogen over de regels. Hij greep Witte Veders schouder. ‘Moet je horen, boy,’ zei hij met ingehouden adem. Langzaam las hij dan voor.

Manninghurst, woensdag

In Manninghurst werd gisteravond een laffe overval gepleegd op de 48-jarige miss Elisabeth Duncan, onderwijzeres aldaar. Na hun slachtoffer levensgevaarlijk verwond te hebben gingen de daders er met een onbekende buit vandoor.

Er viel een doodse stilte toen hij uitgesproken was. Mrs. Stanhope en haar dochter keken Arendsoog en Witte Veder niet begrijpend aan.

‘Duncan...’ mompelde de Indiaan toen. ‘Dat zijn drie keer Duncan...’

Arendsoog knikte heftig. ‘Toeval...?’ De toon waarop hij het woord uitsprak maakte duidelijk, dat hij daar zelf niet in geloofde. Hij liep naar binnen en haalde de bewuste lijst. Teruggekeerd op de veranda vouwde hij ze open. ‘Zes augustus: een overval op Arch Duncan, buit onbekend. Tien augustus: een overval op de familie Frown-Duncan,

buit onbekend... De hoeveelste was het woensdag? De tweede, is het niet? Goed. Twee oktober: een overval op een zekere Elisabeth Duncan, die tientallen mijlen van de eerste twee Duncans vandaan woont...' Hij zweeg even. 'Driemaal Duncan...' mompelde hij dan. En weer viel er een stilte die minuten duurde. Plotseling sprong Arendsoog overeind. 'Kom aan, boy, we gaan naar Manningshurst.'

'Nu nog!?' riep mrs. Stanhope verbijsterd uit. 'Kan dat niet tot morgen wachten? En waarom zouden jullie eigenlijk gaan. Je hebt met die zaak toch niets te maken, Bob?'

'Wat dat laatste betreft hebt u ongelijk, moeder. Alles wijst erop, dat de een of andere onbekende bezig is de Duncans in de States uit te roeien. Is het dan niet meer dan onze plicht om daar een stokje voor te steken? En wat uw eerste vraag aangaat: als we nu vertrekken kunnen we morgenmiddag in Manningshurst zijn. We hebben de afgelopen dagen voldoende rust gehad en een nacht met weinig slaap zal ons geen kwaad doen.'

Mrs. Stanhope gaf geen antwoord. Ze wist uit ervaring dat ze haar zoon toch niet zou kunnen tegenhouden. Zwijgend liep ze naar de keuken om wat mondvoorraad voor onderweg klaar te maken.

Voor in de middag van de volgende dag reden onze vrienden de hoofdstraat van Manningshurst in. Bij het kantoor van de sheriff stegen zij af. De sheriff begroette ze bijzonder hartelijk. 'Dat is een tijd geleden... Ga zitten. Ga zitten.' Hij sleepte stoelen aan. 'Een lange rit achter de rug?'

'Inderdaad, Cunningham. We zijn gisteravond laat uit Mining-Valley vertrokken.'

Cunningham floot tussen de tanden. 'Dan zullen jullie vannacht niet veel geslapen hebben.' Hij keek van Arendsoog naar Witte Veder. 'Ik wil niet nieuwsgierig lijken, maar... eh... vanwaar die haast...?' Arendsoog glimlachte.

Cunningham kreeg een kleur. 'Allright,' zei hij dan. 'Ik brand van nieuwsgierigheid. Is het zo goed? Het is toch niet gek, hè? Als Arendsoog en Witte Veder een hele nacht doorrijden, doen ze dat niet omdat ze daar nu toevallig zo'n zin in hadden...!'

'Kalm maar, Cunningham,' grinnikte Arendsoog. 'Je doet net alsof je bang bent, dat je niets te horen zult krijgen!'

'Dat zou de eerste keer niet zijn,' bromde de sheriff. 'Goed. Ter zake,' zei Arendsoog, terwijl de glimlach van zijn gezicht verdween. 'Het geval Duncan...' Het gezicht van Cunningham werd één groot vraagteken. 'Duncan...!? Wil je zeggen, dat jullie daarvoor hiernaartoe

zijn gekomen? Een doodordinaire, laffe overval...! Er worden er zo tientallen in een jaar gepleegd! Als jullie je daarmee gaan bezighouden krijgen jullie dagwerk!’

‘Ik weet, dat dergelijke laaghartige overvallen gewoonlijk door de plaatselijke sheriffs onderzocht worden,’ antwoordde Arendsoog. ‘Maar het gaat hier niet om een ‘doodordinaire’ overval, zoals jij het uitdrukte. Er zit hier meer achter, of ik zou me vreselijk moeten vergissen.’ Cunningham haalde de schouders op. ‘Oordeel zelf. Miss Duncan werd in haar huisje door één of meerdere mannen overvallen en neergeslagen. De schurken doorzochten het huis grondig voor ze ervandoor gingen. Een schoolvoorbeeld van een roofoverval!’

Arendsoog schudde het hoofd. ‘We zullen zien. Hoe is het met miss Duncan? Toevallig hoorde ik vanmorgen van dokter Smurdle dat er weer wat hoop was. Ze stond werkelijk met één been in het graf. Ik ben geen arts, maar als je het mij vraagt komt ze er wel weer bovenop. Haar leerlingen noemden haar wel eens oneerbiedig een ‘ouwe taaie’. Aan die ‘taaiheid’ heeft ze waarschijnlijk haar leven te danken.’

‘Kan ik haar bezoeken?’

Cunningham schoot in de lach. ‘Over het lijk van dokter Smurdle! Reken daar maar niet te veel op, Bob! Ik heb het al een paar maal gevraagd. De eerste tien dagen komt er niemand bij haar, was Smurdles antwoord. En als onze dokter zoiets zegt, gebeurt het ook!’

‘O.K. Dat gaat dus niet door,’ zei Arendsoog nuchter. ‘Ik neem aan, dat jij er geen bezwaar tegen hebt als wij het huisje van miss Duncan aan een onderzoek onderwerpen?’

‘Dat heb ik wel degelijk zolang je mij niet verteld hebt waarom jullie juist in deze zaak geïnteresseerd zijn,’ antwoordde Cunningham ijsig.

‘Je bent wel een doordouwer, sheriff,’ lachte Arendsoog. ‘Maar je hebt gelijk. Je hebt er recht op.’ In enkele zinnen vertelde hij dan wat zij wisten, hetgeen niet bijzonder veel was.

Cunningham luisterde aandachtig. ‘Een gekke geschiedenis,’ zei hij, toen Arendsoog uitgesproken was. ‘Ik weet werkelijk niet of die Duncans in Hounslow familie van onze onderwijzeres waren. Misschien kunnen we...’ Hij zweeg plotseling en er verschenen diepe denkrimpels in zijn voorhoofd. ‘Wacht eens even...’ mompelde hij. ‘Een week of zes geleden is miss Duncan een paar dagen de stad uit geweest. Ik herinner het me, omdat mijn eigen zoon toen niet naar school hoefde en me voortdurend voor de voeten liep. Het is heel goed mogelijk, dat ze toen naar Hounslow is geweest...’

‘Voor de begrafenis van Arch Duncan?’

‘Dat bedoel ik!’

Arendsoog bromde instemmend. Hij stond op. ‘Zullen we eens gaan, Cunningham?’

De sheriff gespte zijn koppel om en liet onze vrienden voorgaan. Hij draaide de deur van het kantoor op slot. ‘Ik heb zelf al een onderzoek ingesteld in miss Duncans huis,’ vertelde hij, terwijl zij door de hoofdstraat liepen. ‘De rovers hebben grondig huisgehouden. Enfin, jullie kunnen het zo meteen zelf constateren. Ik heb niemand opdracht gegeven de rommel op te ruimen en dus moet alles nog in dezelfde staat zijn als een paar dagen geleden.’ Het huis van miss Duncan lag aan de laatste zijstraat vóór het pleintje, dat het ‘centrum’ van Manninghurst vormde. Cunningham had de sleutel van de voordeur bij zich. ‘Na jullie,’ zei hij, terwijl hij de deur opendeed. Arendsoog en Witte Veder gingen naar binnen. De voordeur gaf onmiddellijk toegang tot de huiskamer. Zoals sheriff Cunningham had gezegd was het vertrek grondig ondersteboven gehaald. Maar ondanks de moedwillig veroorzaakte rommel, was toch nog te zien dat miss Duncan een kraakheldere huisvrouw was. Zwijgend keken onze vrienden om zich heen. ‘Het is duidelijk, dat de schurk of schurken systematisch gezocht hebben om een zo groot mogelijke buit te krijgen,’ merkte Cunningham op.

‘Misschien...,’ mompelde Arendsoog. ‘Misschien zochten ze iets bijzonders...’

‘Zo’n dollar?’ vroeg Cunningham. ‘Dan ga je er vanuit, dat miss Duncan er een had en dat de schurken dat wisten... Daar heb je geen enkel bewijs voor...’ Arendsoog liep naar een bureautje, dat tegen de muur stond. De klep was omhoog geschoven en alle laatjes waren uitgetrokken. De inhoud was op het bovenblad gekwakt. Hij zocht tussen de rommel, trok de laden verder uit en opende een paar doosjes. ‘Wat vind je hiervan, Cunningham?’ vroeg hij dan, terwijl hij zich naar de sheriff keerde. Tussen de toppen van duim en wijsvinger hield hij een vrij zwaar gouden halssnoer.

‘Ik ken dat snoer,’ knikte Cunningham. ‘Miss Duncan droeg dat altijd als ze op zondag naar de kerk ging. Menige vrouw in Manninghurst - waaronder mijn eigen vrouw - was er verrukt van! Ik denk, dat de schurken het over het hoofd gezien hebben.’

‘Dat geloof je zelf niet!’ antwoordde Arendsoog. ‘Als die schurken zo tekeer zijn gegaan omdat ze een zo groot mogelijke buit wilden hebben, zouden ze deze ketting niet over het hoofd gezien hebben!’

Hij lag als het ware voor het grijpen. Je zag zelf, dat ik hem binnen een minuut had.'

'Maar waarom lieten ze hem dan liggen?'

'Misschien omdat ze er helemaal niet in geïnteresseerd waren!'

'Toe nou! Schurken zijn schurken. Zelfs al zochten ze inderdaad naar zo'n dollar, dan is er nog geen reden waarom ze tussen neus en lippen door ook niet naar andere voorwerpen van waarde zouden kijken en die meenemen! Nee, volgens mij hebben ze het niet gezien!'

'Dit ook niet?' vroeg Witte Veder nuchter. Hij was de slaapkamer in gelopen en kwam terug met een grote gouden hoedenspeld, waarin een kostbare steen was verwerkt. 'Laat eens zien,' zei Arendsoog, terwijl hij zich door de kamer naar zijn vriend haastte. Hij bekeek de speld langdurig. 'Ik schat dat dit ding altijd nog tussen de honderd en de tweehonderd dollar waard is...' zei hij nadenkend. 'O.K. Ik geef me gewonnen,' zuchtte Cunningham. 'Zeg me waarom de schurken deze kostbare voorwerpen niet meenamen en ik geloof je onvoorwaardelijk!' Arendsoog schoot in de lach. 'Ik ben geen waarzegger, sheriff. Ik kan alleen maar iets veronderstellen. Heb jij bij je eerste onderzoek geld gevonden?'

'Geen dollar! En aangezien miss Duncan een goed inkomen had was roof dus duidelijk het motief!'

'Geen geld...' mompelde Arendsoog. 'Wel sieraden, zelfs vrij kostbare...'

'Nogal tegenstrijdig, vind je niet?' sheriff Cunningham gaf zich maar niet zo gewonnen!

'Wat moet een kerel met een hoedenspeld en een ketting doen? Niets! Die dingen hebben alleen waarde als hij er geld voor kan maken. Dan moet hij echter proberen ze van de hand te doen...'

'Dat is in de grote steden geen enkel probleem,' viel Cunningham hem in de rede.

'Het zou de eerste keer niet zijn, dat men via een heler achter de identiteit van de schurk komt...' ging Arendsoog onverstoorbaar verder. 'Geld kan overal vandaan komen, maar sieraden hebben toebehoord aan één bepaalde persoon... Ze vormen dus een spoor...'

'Schurken zijn zeer erg veel voorzichtig,' merkte Witte Veder op.

'Inderdaad! Ze nemen geen risico en laten de dingen, die hun misschien zouden kunnen verraden, onaangeroerd. De verleiding moet echter wel groot zijn geweest...' Hij woog het halssnoer op de hand.

'Sorry, Bob, ik heb alle respect voor je kennis en je kunde, maar ik heb al bijna twintig jaar met schurken te maken... Ik heb er nog nooit

een meegemaakt, die voor die verleiding niet zou bezwijken...!’

‘Dat kan twee dingen betekenen, Cunningham. Of we hebben hier te maken met een schurk of schurken die intelligenter zijn dan hun soortgenoten óf... het kost ze geen enkele moeite om van deze kostbaarheden af te blijven omdat ze achter iets anders aan zitten... Een veel grotere buit...’ Sheriff Cunningham stak met een overdreven gebaar beide armen in de lucht. ‘Ik geef me over. Je had advocaat moeten worden, Bob.’

‘Ik zou een erg slechte advocaat zijn, sheriff. Voor alles wat ik net gezegd heb, heb ik namelijk geen enkel bewijs,’ lachte Arendsoog. ‘Maar we zijn er nog niet. Misschien worden we wat wijzer als we nu eens serieus aan ons onderzoek beginnen. Ga jij verder in de slaapkamer, boy? De sheriff en ik nemen de huiskamer en de keuken voor onze rekening.’

Een kwartiertje later al deed Arendsoog de grote ‘ontdekking’. Hij had een stoel bij het bureautje geschoven en had systematisch elk voorwerp en ieder velletje papier door zijn handen laten gaan. Hij slaakte een enthousiaste kreet, die Witte Veder en de sheriff naderbij deed komen. Zelfs de anders onverstoorbare Indiaan kon zijn nieuwsgierigheid nauwelijks verbergen.

‘Dit vond ik tussen de papieren,’ zei Arendsoog, terwijl hij een brief liet zien. ‘Een brief voor miss Duncan van haar zuster. Er staan interessante dingen in... Ik zal hem voorlezen.’ Hij draaide zich een kwart slag op de stoel en begon te lezen.

Lieve zus

Fijn dat je me zo gauw na je terugkeer uit Hounslow schreef. Je weet, dat ik zeker met je meegegaan zou zijn als de baby er niet was geweest. Jij hebt het wat dat betreft als vrij gezellin heel wat gemakkelijker! Je schreef dat Mary er wel weer bovenop zou komen. Dat is werkelijk een pak van mijn hart. Ze wist natuurlijk al, dat Archie dood was, maar hebben ze het haar ook verteld van haar man? Ik ben zo bang dat ze instort als ze hoort, dat Harrie ook dood is. Misschien vraag ik wel erg veel van je, lieve zus, maar jij zit nu eenmaal veel dichterbij Hounslow dan ik. Zou jij over een paar weken niet nog eens een keer naar Mary toe willen gaan? Ik weet dat je je werk hebt, maar misschien is er een mouw aan te passen.

Arendsoog zweeg even en vouwde de brief om. 'Het gaat er steeds meer op lijken dat je gelijk krijgt, Bob,' maakte Cunningham van de gelegenheid gebruik. 'Het heeft er inderdaad alle schijn van, dat de een of andere maniak de Duncans op het oog heeft.'

Arendsoog gaf geen antwoord, maar knikte vaag. Hij schraapte zijn keel en las weer verder:

Tussen haakjes, ik heb Mike geschreven en hem gevraagd George en Andy in te lichten. Tot nu toe heb ik noch van Mike, noch van de anderen iets gehoord. Soms vraag ik me af of ze werkelijk zo hard zijn. Enfn, als alles loopt zoals vader het wilde, zien we elkaar met Kerstmis weer. Een mooie gelegenheid om eens wat uit te praten.

Wel, lieve Liz, voor ik ga eindigen moet ik je nog vertellen, dat we jouw raad hebben opgevolgd en Jimmy in Courtham op school hebben gedaan. Voorlopig brengt en haalt een van de jongens hem nog met een rijtuig, maar Jim heeft hem een jong paard gegeven en ik denk, dat hij over een paar maanden alleen kan gaan. En nu ga ik echt stoppen. Veel liefs van Jim en de kinderen en in het bijzonder van mij,

Lucy

Arendsoog legde de brief op het bureautje en keek de anderen aan. De laatste woorden hingen nog in de kamer. 'En hiermee hebben we kennisgemaakt met de vierde Duncan,' zei hij dan.

'Lucy Duncan...' mompelde Cunningham in gedachten. 'Nee, Lucy puntjes puntjes puntjes-Duncan,' verbeterde Arendsoog hem. 'Lucy is getrouwd, zoals duidelijk uit deze brief blijkt, en ze heeft dus de achternaam van haar man Jim aangenomen!' Hij wierp weer een blik op de regels bovenaan de bladzijde. 'Mike, George en Andy...' zei hij zacht. 'Wie zijn dat? En waarover heeft Lucy ze ingelicht?'

'Zij misschien zijn broers?' opperde Witte Veder. Arendsoog knikte nadenkend. 'Het kan... In dat geval zou Lucy ze kunnen hebben ingelicht over het ongeluk, dat hun broer Arch en hun zuster Mary in Hounslow is overkomen. Maar... waarom heeft geen van drieën dan ook maar iets van zich laten horen...?'

Niemand gaf antwoord om de doodeenvoudige reden, dat niemand

het antwoord op de vraag wist. 'Laten we verder gaan met zoeken,' stelde Arendsoog voor. 'We weten nog steeds niet of er zo'n dollar met een letter in huis is.'

'Als er ooit een geweest is,' zei Cunningham. 'Misschien hebben de dollars die op Joe Carlson gevonden werden niets met de Duncans te maken. Misschien is hier inderdaad een maniak aan het werk, die de een of andere haat koestert tegen de Duncans en ze daarom naar het leven staat!'

'Als dat de enige reden was heeft die maniak zich zowel in Hounslow als hier lelijk vergist,' wierp Arendsoog tegen. 'In Hounslow werd Mary Frown-Duncan slechts gewond, terwijl haar man om het leven kwam. En hier, in Manninghurst, deed hij zijn lugubere werk ook niet grondig genoeg. Ten tweede, hoe verklaar je deze onbeschrijflijke rommel dan? Nee, er zit meer achter dan een persoonlijke haat. Daar ben ik heilig van overtuigd!'

Sheriff Cunningham moest toegeven, dat er veel waarheid zat in hetgeen Arendsoog zei. En dus werd de speurtocht voortgezet. Een half uurtje later waren zij in de woonkamer weer bij elkaar. Het zoeken had niets opgeleverd. 'Pech gehad, Bob,' bromde Cunningham. 'We zullen moeten wachten tot miss Duncan zover is opgeknapt, dat ze ons zelf kan vertellen of ze in het bezit was van zo'n dollar.'

'En daar kan nog wel een week overheen gaan,' vulde Arendsoog aan. 'In een week kan heel wat gebeuren... Er is een manier om er sneller achter te komen of er een verband is en zo ja welk verband er is tussen die dollars en de familie Duncan...'

'Welke manier dan?'

Miss Duncans zuster... Lucy, die in de buurt van Courtham woont!

'Verdraaid! Ik was het hele mens vergeten! Misschien heeft zij ook zo'n dollar...'

'Misschien...' knikte Arendsoog. Hij keek Witte Veder even aan.

'Mij zijn klaar,' zei de Indiaan slechts.

'O.K., boy! Op naar Courtham,' zei Arendsoog. Hij liep naar de deur, maar bedacht zich plotseling. 'Zeg, Cunningham, zou je wat voor me willen doen?'

Cunningham was voorzichtiger dan zijn collega uit Dorwan! 'Zeg me eerst maar eens wat!'

'Zou jij, zodra miss Duncan bezoek mag ontvangen, aan haar willen vragen of ze zo'n dollar bezat. Als dat inderdaad het geval was wil je mij dan laten weten welke letter erop stond?'

‘Komt in orde. Maar eh... hoe kan ik jullie bereiken?’

‘Ik stuur je over een paar dagen wel een telegram,’ loste Arendsoog dit probleem op.

‘Afgesproken!’ knikte Cunningham. ‘So long dan maar en... eh... good luck!’

Terwijl Cunningham het huisje afsloot, liepen onze vrienden terug naar de hoofdstraat waar ze hun paarden hadden achtergelaten. Luttele minuten later lieten zij Manningshurst achter zich.

HOOFDSTUK 3

Donkere wolken...

Courtham was niet meer dan een gehucht. De hoofdstraat, als het pad van aangetrapt zand die naam tenminste dragen mocht, was nauwelijks tachtig meter lang. Links en rechts ervan lagen een paar huizen en shops. Stoffig en bezweet reden onze vrienden door de verlaten straat. Ze hadden de afgelopen nacht en in de loop van deze dag voldoende gerust en voelden zich niet erg moe.

‘Als er een beek of een rivier in de buurt is, ga ik eerst een duik nemen, boy,’ zei Arendsoog. ‘Ik voel me vreselijk smerig en durf zo met goed fatsoen niet bij die mensen op bezoek te gaan.’

Het zesde huis in de hoofdstraat bleek een saloon te zijn. Ze hielden hun paarden in en Arendsoog steeg af. ‘Ik ben zo terug, boy,’ zei hij, terwijl hij Witte Veder de leidsels van zijn trouwe Lightfeet gaf. Hij duwde de klapdeurtjes open en ging de saloon binnen. Het was er schemerdonker. Rook en geroezemoes vulden de benauwde ruimte. Arendsoogs ogen waren spoedig aan het gedempte licht gewend. Hij liep naar de bar en tikte aan zijn hoed. De barkeeper nam hem argwanend op en kwam langzaam naderbij. ‘Wat zal het zijn, stranger (vreemdeling)?’

‘Ik wilde alleen een inlichting hebben,’ antwoordde Arendsoog, tot teleurstelling van de barkeeper. ‘Zeg het maar.’

‘Ik ben op zoek naar een familie, waarvan ik de achternaam niet ken,’ zei Arendsoog. ‘Ik weet alleen, dat de meisjesnaam heet ze Lucy. Haar man heet Jim en ze hebben drie kinderen: Jimmy... Hij zweeg plotseling. Er gebeurde iets vreemds... Terwijl hij sprak was er een stilte gevallen in de saloon. Verscheidene bezoekers waren van hun stoelen opgestaan. De barkeeper was een pas achteruit gegaan en leunde nu tegen de grote spiegel achter de tapkast. Verwonderd draaide Arendsoog zich een halve slag om. Zijn verbazing groeide tot verbijs tering, toen hij zag dat zeker vier van de aanwezigen hun revolvers getrokken hadden. Hij verloor zijn tegenwoordigheid van geest echter niet. ‘Is het hier de gewoonte om bezoekers op een dergelijke manier welkom te heten? Folklore of zo...?’